

- 1) Al text apareixen diversos recursos tipogràfics: cometes, guió, cursiva i claudàtors. Explica en què consisteixen i quina funció realitzen dins el text.
- 2) Explica quin mecanisme de formació de nous mots ha donat lloc als mots següents: “paraigua” (línia 38), “últimament” (línia 26) i “empala” (línia 29). Després, escriu per a cadascun dels mots un altre exemple que continga el mateix morfema derivatiu.
- 3) Busca un sinònim per als mots o les expressions següents: “rebombori” (línia 36), “en un tres i no res” (línia 28) i “paladins” (línia 8).
- 4) Digues de quin tipus són les oracions subordinades subratllades i substitueix-les per un nom, un pronom, adjectiu, un sintagma preposicional o un adverbi, segons s’escaiga.
 - a) “...només ho ha dit per provocar i aconseguir titulars **que cridin l'atenció**” (línia 10)
 - b) “**Quan la pena de mort ja estigui convenientment restaurada al món hispànic**, jo faria el judici durant la mitja part del Festival de l'Oti” (línia 18)
 - c) “A més, **el que Sabina denuncia** clama a Déu” (línia 14)

PENA DE MORT A ENRIQUE IGLESIAS

Aquesta setmana es posa a la venda el disc nou de Joaquín Sabina, *19 días y 500 noches*. Amb aquest motiu, dilluns hi va haver una presentació que va permetre al cantant aprofitar la mil vegades refregida idea de Francisco Ayala —«La pàtria de l'escriptor és la seva llengua»— per fer una declaració de nacionalisme lingüístic: «Amb el pas dels anys he arribat a la conclusió, i també a la convicció, que la meua pàtria és el meu idioma.» I va rematar aquestes paraules amb rotunditat: «Encara que no m'agrada, em sembla que jo imposaria la pena de mort als artistes hispans que canten en anglès.»

Déu n'hi do, que un dels paladins musicals del vell progressisme es declari de cop a favor de la pena de mort. I que no s'equivoquin els del liri a la mà argumentant que només ho ha dit per provocar i aconseguir titulars que cridin l'atenció. ¿Per què Sabina no pot tenir dret a estar a favor de la pena de mort, igual que els Ynestrillas que corren pel món? De la mateixa manera que, amb el pas dels anys, molts dels antics partidaris de la pena de mort van acabar oposant-s'hi, també els de l'americana de pana tenen dret a canviar d'opinió.

A més, el que Sabina denuncia clama a Déu. Tots aquests cantants hispans —portoriquenys, cubans, espanyols— que, per diners i projecció internacional, canten en la llengua del pirata Drake, no són més que uns traïdors que reneguen de la llet que van mamar del Cid. ¿Per això es van sacrificar Pizarro, Cortés i Álvaro Núñez Cabeza de Vaca? Quan la pena de mort ja estigui convenientment restaurada al món hispànic, jo faria el judici durant la mitja part del Festival de l'Oti. Seria un judici anual. Fets presoners per un cos de legionaris d'elit, cabra inclosa, cada any els hispans que haguessin cantat en anglès tindrien dret a defensar-se davant d'un tribunal format —a saber— pel mateix Sabina, dos representants de l'Ateneo de Madrid, un del Café Gijón, Rociño Carrasco, l'últim guanyador del premi Goya als Millors Efectes Especials, l'estudiantina en ple de la Facultat de Dret de la Complutense i José Antonio Camacho, aquest últim a perpetuïtat. Si se'ls declara culpables, per fugir dels mètodes d'execució anglosaxons sense caure en el garrot, últimament tan denigrat (no sé per què), jo promouria un mètode nou, que enllacés tradició i creativitat. Posem per cas que aquest any toqués jutjar Ricky Martin. Com que és evidentment culpable, se'l condemna a mort en un tres i no res i, sense més dilació que una pausa publicitària, se l'empala amb una pica de torero. Tot seguit se'l col·loca sobre una muntanya de llibres de Blanco White i George Santayana —de traïdors n'hi ha hagut sempre— mentre hi cala foc una hostessa mamelluda i amb minifaldilla.

Una postil·la. ¿Imaginen per un instant que un cantant català hagués dit: «Imposaria la pena de mort als artistes catalans que canten en espanyol»? Ni l'excusa d'haver-ho dit només per provocar i aconseguir titulars l'hauria salvat de les denúncies dels paladins del bilingüisme i del multiculturalisme, que l'haurien acusat de tancat i de xenòfob. ¿S'imaginen les tertúlies radiofòniques? En canvi, això de Sabina no ha provocat ni el més mínim rebombori. De la qual cosa es desprèn, un cop més, que les virtuts del mestissatge només són inapel·lables si l'individu que s'ha de mestissar no té ni un paraigua per protegir-se de l'al·luvió.

Quim Monzó *El tema del tema*, Barcelona: Quaderns Crema, 2003 [existeix una versió en castellà del mateix autor publicada a *La Vanguardia* l'any 1999]